

Dawn Avalon's

De Ronde Kamer

Eerste deel: In het Duister van de Ronde Kamer.

Alle rechten voorbehouden aan Dawn Avalon.

© 2015 door Dawn Avalon

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Met speciale dank aan mijn vriendin Monique voor haar ondersteuning bij het tot standkomen van De Ronde Kamer in deze nieuwe vorm.

Omdat er zoveel scènes achterwege waren gelaten bij de eerste uitgave van De Ronde Kamer, is besloten tot heruitgave van het boek waarin dit keer alle scènes van het manuscript zijn opgenomen.

Na dit eerste deel, In het Duister van de Ronde Kamer, zal dan ook een tweede deel volgen: In de Schaduw van de Ronde Kamer.

Tevens een bijzonder dank aan Jolanda Kooistra voor de verfijning van de tekst.

In het Duister van de Ronde Kamer

27 mei

Als ik ophoud met denken, houd ik dan ook op met bestaan?
Haar ademhaling stopte. In eerste instantie onbewust tot ze merkte dat haar keelspiieren verkrampten. Ze slikte. *Verdwijjn ik?*
Nee. Haar lichaam was koud dus ze voelde zichzelf nog... Of...
Waarom heb ik het zo koud? Kleine, schokkende ademdeugjes terwijl de realiteit van de omgeving tot haar doordrong. Een stenen hok. Een rechthoekige ruimte waarin ze net kon zitten. Haar voeten stijf tegen de stalen tralies geperst. *Waar ben ik?*
Klam zweet dat langs haar lichaam droop. Het jeukte. Ze keek omlaag. *Blond haar? Ik ben niet blond.* Schok. Alsof ze letterlijk terug in haar lichaam viel, schoot de achttienjarige Shelley Feelding overeind en snakte naar adem. *Ik was het niet, ik was het niet,* herhaalden zich de woorden in haar hoofd terwijl de duisternis tot haar doordrong. Het duurde even voordat haar ogen er genoeg aan gewend waren en ze gordijnen voor haar ramen, het bureau ervoor en haar kledingkast kon onderscheiden. Het meisje slikte, nog altijd wat beverig. *Ik wilde dat dit niet gebeurde. Alsjeblieft, laat het niet weer gebeuren.* Een blik op het klokje: 8 uur. Haar hart bonkte nog altijd in haar keel, opnieuw slikte ze, trachtte te ontspannen. *Ik was het niet zelf. Ik was weer bij haar.* Prompt kwam ze overeind. Ze gooide haar voeten over de rand van het bed en stond op. Haar nachthemd was nat van zweet, bemerkte ze ineens. *Gadver.* Op het punt zich uit te kleden, klonk ineens een zachte klop op de deur. "Ja?" antwoordde ze met gedempte stem. De deur ging open. "Mam?"
"Hi." De blonde vrouw liep naar binnen en regelrecht op haar dekbed af. "Hij is nat," concludeerde ze, alsof ze het eigenlijk al

wist. Shelley knikte. "Ik had weer een... Weer over het blonde meisje." De vrouw bewoog haar hoofd op en neer. "Ik voelde je... Het is haar angst die op jou geprojecteerd wordt, niet je eigen. Dat begrijp je?"

"Ja." In het begin was het moeilijk geweest om haar eigen emoties te onderscheiden van die van de onbekende blondine. Een meisje van vermoedelijk haar eigen leeftijd. Ontvoerd, dat was duidelijk, maar verder... Vóór dit alles had ze haar paranormale kant zoveel mogelijk genegeerd. Althans, voor zover dat mogelijk was. Een echte keuze werd haar daarin niet gegeven. Ze kleepte zich nu helemaal uit en liep naar haar privé badkamer. Vóór ze onder de douche stapte, draaide ze zich nog even naar haar moeder om. "Ik wil er eigenlijk niet over praten... Vind je het goed als we het er hierbij laten?" Een momentlang keek de mooie vrouw haar aan, bezorgdheid zichtbaar in haar gelaat. "Vind je dat verstandig?" vroeg ze. "Het waren behoorlijk heftige emoties die je opving... Zoiets kun je niet in je eentje verwerken."

"Dat doe ik ook niet... Alleen nu wil ik er niet over praten... Toe, laat me douchen."

"Beloof me dat je het niet gaat opkroppen."

"Jaha... Laat me nou maar." Haar handen in de lucht houdend ter overgave, nam de vrouw een stap naar achteren. "Ik verschoon je bed wel voor je... Ontbijt je zo mee?"

"Ja, hoe laat?"

"9 uur."

Ze had een pistoletje gegrepen en was via de achterdeur van de villa naar buiten gerend. Haar fiets stond in de garage. Via de zijdeur stapte ze de ruimte binnen en liep langs de drie wagens naar haar city-bike. Er was maar één plek waar ze op dit moment wilde zijn. De poel. Met het broodje in haar mond tilde ze haar fiets over de drempel naar buiten. Waar haar moeder met een strak getrokken glimlach stond te wachten.

"Aangezien je toch al weet wat ik van plan ben..." sprak het meisje veelbetekenend en trok daarbij een gezicht.

"Ik weet helemaal niet wat je van plan bent... Ik zag je puur toevallig via het keukenraam... Waarom eet je niet met ons mee?"

"Geen zin... Alsjeblieft mam. Vanmorgen even niet... Ik wil echt even alleen zijn met mijn gedachten."

"Hoe laat kom je weer thuis?"

"Weet ik nog niet... Ik heb mijn mobieltje wel bij me, voor het geval dat," besloot ze toch nog de overbezorgde vrouw gerust te stellen. "Mam?"

"Ja?"

"Ik weet dat je de rauwe randjes van mijn emoties opvangt... Maar het voelt alsof er veel meer aan de hand is..."

"Dat weet ik... Dat is het juist wat me zo beangstigt.... Het voelt alsof er een strijd gaande is... Een eeuwenoude strijd." En jij bent erbij betrokken, dacht ze maar zei het niet.

"Denk je dat je daar antwoorden zult krijgen?" vroeg ze verder.

De vrouw wist uit ervaring dat haar dochter naar de gigantische poel in het natuurpark zou gaan. Op een bepaalde plek vlakbij de kloof was sinds jaar en dag een concentratie aan entiteiten en lichtwezens. "Ik hoop het." Shelley stapte op haar fiets.

"Tot straks," en ze stak nog even haar hand op.

Na honderd meter had ze het landgoed van haar ouders verlaten. Een scherpe bocht naar rechts bracht haar langs de villa's van haar burens via een achterweggetje de wijk uit. Vanaf dat punt kwam ze over verscheidene kilometers aan grindpad in het natuurpark terecht. Even stopte ze. Vanaf hier had ze uitzicht over de snelweg, een kilometer verderop, die vanuit de stad naar haar wijk leidde. Er was weinig verkeer, concludeerde ze.

Misschien niet het meest verstandige om hier zo vroeg al te zijn, met al die gekken die los rondlopen... Een blik de andere kant op gaf uitzicht over het stuk woud dat na een flinke opstand van de

plaatselijke bevolking voor het kappen was behoed. Ze draaide haar fiets het met houtsnippers bedekte bospad op en fietste verder. Vlakbij een gigantische poel - vijf keer zo groot als de wijk waarin ze woonde - zette ze haar fiets tegen een boom. Op een rotsachtige verhoging, zo'n twintig meter boven het moeras, nam ze plaats - haar voeten bengelend over de rand. Het meisje staaarde naar het donkere water onder haar. "Waarom vertellen jullie me niet gewoon wat er gaat gebeuren? Elke vezel in mijn lijf vibreert onder de paniek die ik van jullie opvang.... Zeg het me gewoon. Ik wil geen dromen meer." Kippenvel achter haar oor, dat langzaam langs haar wang naar voren kroop. Haar ademhaling verdiepte zich, ze slikte.

"Ze zullen de strijd verliezen." Het was de stem van een oudere vrouw. "Wie?" vroeg Shelley snel.

"Wie niet?"

Vlug een blik over haar schouder. De gedaante zette een stap opzij, opdat ze uit het zicht bleef. *"Kijk niet naar me... Ik ben het niet waardig om gezien te worden."*

"Het spijt me... Ik zal niet kijken... Alsjeblieft, vertel me wat u weet."

"Het spijt mij eveneens... Maar dat mag ik niet... Ik durf niet... Ik moet gaan."

"Nee, wacht!" Nu draaide ze zich toch helemaal om. Echter de entiteit was verdwenen. "Waarom doen jullie dit? Verdorie! Ik wil geen dromen meer! Geen nachtmerries! Geen visioenen! Wie is dat meisje over wie ik telkens droom? Dat meisje in dat hok... Dat meisje van de Ronde Kamer... Geef me dan een naam. Of een locatie... Als ik haar moet helpen of redden... Geef me dan meer!" gilte ze en hoorde haar laatste wanhoopskreet door de omgeving teruggekaatst worden. Even schrok ze.

"Je kunt haar niet meer redden," klonk ineens de stem van de oude vrouw van net. *"Ze is verloren in het Duister."*

28 mei.

Meer dan anders leek Het Licht in haar slaapkamer vertegenwoordigd. Hun penetrante glans drong dwars door haar gesloten oogleden. Echter met haar ogen geopend, kozen ze ervoor onzichtbaar te blijven. *Ze gaan het weer doen.* Inademen. De geur van waspoeder prikkelde in haar neus. Op de één of andere manier groeide de sensatie dat ze 'ergens anders' was, al bleef ze zich vagelijk bewust van het kussen tegen haar wang. Bijna sliep ze. Beelden in haar hoofd, stemmen die ze hoorde... Vervolgens weer even niets. Stilte. Rust. *Het voelt anders deze keer. Wat zijn ze van plan?* Haar slaap verdiepte tot het opeens veranderde. Duizelingen. Heldere, felle kleuren schoten voor haar gesloten ogen. Een beweging van haar lichaam. En dan het zwakke protest. *Nee, nee, nee... Ik ben er nog... Ik denk nog. Ik ben nog wakker.* Een seconde lang staarde ze blind in de duisternis. *Waarom dacht ik dat net? Ik besta. Ik ben echt.* Ze kon niets in haar slaapkamer onderscheiden. Ook geen energieën of entiteiten; hoewel ze voelde dat ze er waren. Zou ze haar ogen weer sluiten? En verder slapen? Moest ze toelaten wat haar overkwam? Vertrouwen hebben in... Maar ze was moe. Ze wilde slapen... *Als je blijft...* Het trok... Vroeg om te volgen... Dit was geen droom. Iemand klampte zich aan haar vast zonder handen. Als gedachten tastbaar.

"Kom, Shelley."

Nee! Laat me toch slapen! verzette ze zich nog met haar gedachten. Tevergeefs. Haar geest werd zachtjes uit haar eigen lichaam getrokken. *"Het is tijd,"* klonk dezelfde vriendelijke stem van een mannelijke entiteit. De geestenwereld wilde dat ze dit visioen letterlijk ervoer. Het was te belangrijk om het risico te lopen dat ze zou denken dat dit alles slechts een droom was. Nog net zag het meisje zichzelf slapen, waarna ze...

Kilte. Hoe was het mogelijk om zich zo bewust te zijn van de ijsselijke kou zonder lichaam om haar dit te vertellen? Een diepe stilte en zonder dat iemand zichtbaar was, toch niet alleen. De entiteiten die haar hadden gehaald, kozen er dit keer voor onzichtbaar te blijven. En ze kon niet helpen zich af te vragen waarom. Het meisje keek om zich heen in deze wazige Schemerzone. Dit was niet haar eerste bezoek. Boven haar, via een tunnel van gekleurd licht stonden lichtwezens naar haar te kijken als stralende sterren. Als ze te dichtbij kwamen, werd zij te zeer verleid naar hen toe te gaan, wist ze. *Maar ik ben alleen hier.* Ze keek om zich heen. *Wat doe ik hier.* Tot... Warmte, als een ver verwijderd vuurtje dat haar plotseling aantrok. Het was een lichaam... Nee niet haar eigen... Het zachte Schemer van de 'Tussenwereld' doofde langzaam weg. Harder licht, geluiden. Er waren mensen. Het lichaam claimde haar. *Nee, niet!* Echter hij had haar al in zich gezogen, al liet hij haar niet geheel binnen. Iemand anders was al aanwezig. *Dit is niet het blonde meisje... Dit voelt anders... Puur, krachtig, verslagen...* Ze begon weer te zien... Al bleef het wazig... *Zwarte stof... Broekspijpen. Er loopt een man voor me... En dit lichaam is ook van een man...* Ze keek opeens via zijn ogen en die lieten haar iemands broekspijpen zien? Waarom? Van wie waren ze? Waar was ze hier? Alsof de gedachten eigen waren, bewoog het hoofd. Op zoek naar een stukje hemel werd de blik als vanzelf naar de geblindeerde raampjes getrokken. Geen lichtstraal kon hier naar binnendringen. Enkel de wind liet zich niet tegenhouden. Een vlaag deed de kleine haartjes op de arm opspringen. Plotseling bewust van de ervaringen van dit omhulsel, vernam ze even abrupt de pijn. Ah, ze wilde weg uit dit lichaam! Het was te veel! Een stem. Ze hoorde zijn gedachten! Nee, ze wist niet wie hij was, waarom vroeg hij háár dat? Gevangen? Een misdadiger? Niets? Natuurlijk was hij iets, iemand. Hij herinnerde het zich wel. Natuurlijk wel, hij hoefde zich alleen maar te concentreren!

Door de kleine schok die haar eigen lichaam maakte, schrok ze wakker. Het was niet meer zo donker in haar slaapkamer. Een blik op haar klokje: 7 uur. De zon was al op. *Waarom doen jullie dit met me? Wie is die man? "Hallo?"* Niemand antwoordde. Zwijgend starde ze naar het lichtblauwe structuurplafond boven haar hoofd. Ze klemde haar kaken op elkaar en schraapte haar keel. *Sinds een maand droom ik dat ik ontvoerd ben. Opgesloten in één of ander hok... En nu... Sinds jaren hebben 'ze' mijn geest uit mijn lichaam getrokken... Om me bijna letterlijk in een mannenlijf te duwen. Nee, niet zo maar een man... Daarvoor voelde het te...te zuiver... Zuiver ja... Al wist hij klaarblijkelijk niet meer wie hij zelf was...of is. Wie is hij? En heeft hij met het blonde meisje te maken? Of die man die voor hem aan liep? Wat had hij veel pijn. Waarom brachten Zij me naar die man? Hm, mijn Gids antwoordt me toch weer niet.*

In de hoop elders antwoorden te krijgen op de vele vragen die ze had, was ze zonder dat iemand het wist uit huis geslopen en was ze weer naar de poel gefietst. Misschien dat die onbekende oudere vrouw die eerder tot haar had gesproken dit keer wel antwoord wilde geven.

Er hing vanmorgen een mistlaag boven het water zag ze en stapte terug zodat ze wat veiliger stond. Ze sloot haar ogen en inhaleerde de friszoete ochtendlucht. Een kleine rilling. Eén door kou wist ze - ondanks dat het al juni was, was het om deze tijd nog vrij kil - en ze trok de rits van haar vest wat hoger. Kippenvel in haar nek, dit keer door een energie. *Hopelijk is die oude vrouw hier ook nog ergens.* "Hallo? Mevrouw? Bent u hier? Bent u hier nog?" Wachten, luisteren. Een korte blik van links naar rechts. Geen respons. Het meisje stapte weer iets verder naar voren zodat ze het drassige gebied onder haar kon zien. Kort een blik naar haar fiets op de grond. Ze was te opgewonden geweest 'm

ergens rustig neer te zetten. Wat dat betrof, bonkte haar hart nog altijd in haar keel. *Waarom antwoordt niemand me?* Ze kwam altijd naar deze plek als ze directer contact met de Andere Wereld zocht. "Waarom vertelt niemand me wat er aan de hand is? Waarom -" Haar hart miste een slag! *M'n mobieltje!* Het ding trilde onverwachts in haar vestzak. "Mam?" antwoordde ze na het zien van haar moeders foto op het schermje.

"Waar ben je?"

"Bij de poel."

"Je zou daar om deze tijd niet alleen naar toe moeten gaan."

"Weet ik... Maar u weet waarom ik hier ben."

"Ja, ik begrijp het... Maar iets zegt me dat zij jou dit keer niet kunnen helpen... Kom naar huis, meisje... Ga uit met Marcy. Ga iets leuks doen... Steek niet al je energie in de visioenen die je krijgt."

"En dat zegt u? Iemand die al haar hele leven in contact staat met de Andere Wereld?"

"Zij bepalen het ritme van de gebeurtenissen. Je kunt het niet forceren."

"Goed, ik kom al." *Er is toch niemand die me antwoord geeft,* bedacht ze verder. Ze beëindigde het gesprek, stopte haar mobieltje terug in haar zak terwijl ze zich omdraaide naar haar fiets en- Verstarde. Er stond iets tegenover haar. Zichtbaar als een wazige, duistere gedaante, vormloos. Onverwacht een reactie van haar lichaam waarbij haar keel dusdanig werd dichtgeknepen dat ze nauwelijks nog kon ademen. Terwijl ze letterlijk de hitte vanuit haar ogen voelde slaan, staarde ze naar de entiteit voor haar. *Wat is dit? Wie is dit? Waarom staan al mijn zintuigen op scherp? Is dit mijn eigen angst? Moet ik iets zeggen?* "Hallo?" Geen reactie. "Ik weet dat je er bent, ik kan je zien." De gedaante voor haar maakte slechts een vreemdsoortige golfbeweging. *Dit voelt niet goed.* Een blik naar haar fiets. Volgde de entiteit haar blik? Of leek dat slechts zo.

"Ik moet gaan," mompelde ze en wilde een stap richting haar fiets zetten. Hij blokkeerde haar! Ze voelde zelfs een druk tegen haar schouders. Een versnelling van haar hartslag, dit kende ze niet, althans niet persoonlijk. *Hij creëert een spanningsveld*, herinnerde ze zich wat haar moeder haar ooit over paranormale verschijnselen had verteld. *Ik kan hem nog niet alleen aan*. Ongemerkt stopte ze haar hand in haar vestzak en drukte op de sneltoets waarmee een ingesteld sms bericht naar haar moeders toestel werd gestuurd. *Ze zal zo wel komen*.

Al tien minuten was ze onbeweeglijk blijven staan, haar keel nog immer samengeknepen. Vanuit haar ooghoeken zag ze af en toe een entiteit naar haar kijken, doch op de één of andere manier leken ze bang te zijn voor het Duistere wezen. *Wie is dit? Wat is dit? "Waarom zijn de anderen bang voor je?"* Een abrupte beweging in haar richting. Snel een stap terug, haar hart miste een slag. *Shit*.

"Ik ben niet bang voor je," loog ze en wist dat de entiteit haar niet geloofde. Toch om hem te bewijzen, of wellicht zichzelf, dat ze inderdaad niet bang was, zette ze een stap naar rechts. De schim bewoog mee. *Oké...* Een stap naar links. Opnieuw bewoog de schim met haar mee.

"Wie ben je?" herhaalde ze haar eerdere vraag.

Dit keer iets langzamer bewoog de entiteit dichterbij. Slechts een halve meter scheidde hen. *Haal rustig adem*, vermaande ze zichzelf, echter ze kon niet verhelpen dat ze bijna begon te hijgen door de dodelijke kilte die haar huid raakte. *Jemig, ik voel hem... Dit is zijn energie... Haat... Pure haat*. Om zichzelf ertegen te beschermen zette ze dit keer een grotere stap naar achteren. *Ik wil hem niet voelen*. Vluchtig een blik naar achteren. Het was nog slechts enkele meters tot de afgrond. *Wil hij me daar in hebben? Is dat de bedoeling? Wie is dit?* Voor de zekerheid zette ze een flinke stap opzij zodat een rotspartij tussen haar en de kloof kwam te liggen. "Vertel me wie je bent? Wat wil je van

me?" Hij leek zijn hoofd te schudden. *Ik mag niet weten wie hij is?* "Waarom val je me lastig?" Alsof haar woorden hem verbaasden, trok hij zich ineens iets terug. Het meisje zette een stap naar voren, waarop de gedaante onmiddellijk op haar af stoof. "Nee!" Shelley kruiste haar armen voor zich.

Haar hak raakte het rotsblok. Ze had niet eens gemerkt dat ze naar achteren was gedeinsd. Opnieuw een blik over haar schouder de diepte in. Haar hart bonkend in haar maag.

"Wat wil je van me? Wie ben je?"

Hij wees naar haar? *Mij? Hij wil mij? Ik begrijp het niet... Waarom ik?* Wederom de duistere, wazige vorm van een vinger in haar richting, waarbij het hoofd schudde. Wie de entiteit ook was, hij wilde zijn bedoelingen met haar niet delen.

"Shelley?" klonk haar moeders stem ineens. Een golf van opluchting schoot door het meisje heen. "Ik ben hier!" riep ze, iets wat de entiteit woedend leek te maken! Als een donkere wolk schoot hij plotseling op haar af! Shelley dook ineen, haar armen beschermend voor zich.

"Nee!" Haar moeders stem gevolgd door de warmte van haar armen. "Kom," ze trok haar dochter overeind en met zich mee.

"Kom, hij kan je nu niets meer doen."

11 Juni

Vanuit de beschouwende dimensie volgden zij het langzame wegwijnen van de man.

"We verliezen hem."

"Hij is in hun macht."

"We kunnen haar nogmaals sturen?"

"Shelley?" Een bevestigende knik. *"Ze is nog zo jong."*

"Ze is sterk."

*"Ze vraagt ons steeds haar te vertellen wat er aan de hand is...
Maar ze kan niet alles weten."*

"Nee... Nog niet... Doe het!"

Ontsnappen? Ze begreep het niet. Ze... O nee, ze was terug. Weer eens had de Andere Wereld haar geest tijdens de slaap uit haar lichaam genomen en naar de onbekende man gebracht. Deze keer had ze het niet eens gemerkt. Waarom kwam ze telkens bij hem terecht? Wat wilde de Andere Wereld van haar? Een nieuwe gedachte van de man volgde: een eeuwigheid aan opeenvolgende martelingen... *Hè? Wie martelt hem?* Shelley begreep hem niet. Zijn gedachten gingen warrig verder. Zijn drang naar vrijheid hadden ze hem tenminste nog niet kunnen ontnemen. *Waar gaat dit over? Wie wil hem dat dan ontnemen?* dacht ze verward. *Denken? Waaraan?* Zijn gedachten waren te chaotisch, ze kon hem niet volgen. Als hij nu eens aan deze zaal dacht, bedacht ze zich. Vieze vloer, hij kleefde onder zijn voeten als harde kauwgum. En het stonk. Hijzelf stonk ook. Zijn ogen tuurden de zaal door en ze zag een halve cirkel met drie deuren. Één die naar buiten leidde, één naar de gang van het gevangengenedeelte en de derde gaf toegang tot het huis. Links van hem, op de hoogte van de eerste verdieping was de open overloop; waaronder een rij bronzen beelden van jonge vrouwen stond opgesteld. Het brons bij de kelen was weggekapt, zodat het leek alsof ze doorgesneden kelen hadden. Ze verstarde. Nee hij was het. Aan weerszijden van de overloop waren lange wenteltrappen. Zonder te zien wist hij dat er een wachter vanaf het balkon op hem loerde. Een bepaald geluid prikkelde haar gehoor. *Wat was dat?* Het leken voetstappen, was er iemand bij hem? Meester, was het vage antwoord. *Wie?* Ze volgde zijn blik naar de jongen die voor hem liep. Deze hijgde, kuchte een paar maal. Zijn tred bleef ingehouden zodat hij nauwlettend naar zijn eigen ademhaling kon blijven luisteren.

Bepaald groot of sterk kwam de jongen niet op haar over, toch voelde ze een diepe afkeer en angst bij de man. *Waarom?* Ze probeerde de jongen beter te bekijken, echter de man hield zijn blik strak naar de grond gericht. Opeens keek hij toch op. De jongen staaarde hem aan... Nee! Haar aan! Waanzin! De adem stakte. *Blijf kijken*, riep ze in gedachten. Ze moest weten hoe hij eruit zag. Mager, het zwarte haar kort geschoren. Zwarte ogen. Iets flikkerde, als bij een teken van herkenning. Shelley's hart kneep samen. Had hij haar gezien? Toen niets meer... tot... In het schemerlicht van de ochtend aanschouwde ze haar eigen slaapkamer. Ze was weer terug. Het meisje sloot enkele tellen haar ogen en ademde diep in en uit. *Wie was die jongen?*

Even luchtig gekleed als haar vriendinnen, Marcy Connors en Julia Jones, slenterde Shelley die middag door het winkelcentrum. Net als de blonde Marcy had ze haar haren opgestoken, zodat haar hals vrij was. Julia, een Afrikaans-Amerikaanse, had de vorige dag een nieuwe permanent gekregen. Prachtige donkere steile lokken pronkten langs haar slanke schouders omlaag. De drie vriendinnen genoten van het mooie weer, genoten van de aandacht die ze kregen. Toch bleef bij Shelley één gedachte zich herhalen. Had hij haar gezien? "Kom," gebod Marcy, haar blik verlekkerd op de plastic ijscohoorn die het pad belemmerde. De meiden volgden haar de ijs salon in waar ze aan een tafeltje plaatsnamen. Het duurde maar even of een slanke twintiger - volgens de kledingvoorschriften hield ze haar lange donkerblonde haren onder het witte petje verstopt - kwam breeduit glimlachend op hen afgestapt. "Wat mag het zijn?" "Mokka deluxe driemaal," antwoordde Shelley. Ze wist dat voor hen alle drie deze sorbet het meest favoriet was.

"Met extra slagroom," voegde Julia er aan toe.

"Zou je dat nou wel doen?" sprak Marcy met gedempte stem, haar blik op hun slanke tailles gericht.

"We gaan vanavond nog rennen toch?"

"We willen er alle drie extra slagroom bij... En chocolade saus," voegde Shelley er ondeugend aan toe. De serveerster knikte en liep terug naar de keuken.

"Jij bent slecht," fluisterde Julia richting Shelley.

"Weet ik... Maar zoals je zei... Vanavond rennen we het er wel weer af."

"Ik zal jullie missen," deelde de Afrikaans-Amerikaanse haar gevoelens ineens met haar vriendinnen.

"Je kan alsnog naar de UC," stelde Marcy voor. Julia trok even haar mondhoek tot een glimlach. "Ik heb het mijn oma beloofd... Zij heeft ook in New York gestudeerd... Bovendien heeft ze vier jaar voor me ingekocht, inclusief huisvesting... Mijn ouders zijn niet zo rijk als de jouwe," zei ze Shelley aankijkend, "dat ze me ook naar een privé-universiteit kunnen sturen."

"Het spijt me... Ik sta er niet altijd bij stil," verontschuldigde het meisje zich.

"Mijn ouders hebben een lening voor me afgesloten," liet Marcy weten. "Eén bij jouw vaders bank," vertelde ze met een honende glimlach. "Tegen 0,1 procent rente."

Shelley grijnsde. "Ja, maar alleen als je minimaal achten en negens haalt."

"Klopt... Jouw vader is een strenge onderhandelaar... Hij wilde perse dat ik erbij was toen mijn ouders met hem aan tafel gingen."

"Natuurlijk. Het gaat toch ook over jouw toekomst."

"En jij? Wat zijn jouw voorwaarden?" wilde Marcy weten.

"Om te studeren?"

"Ja."

"Mijn vader wil dat ik net als mijn broer voor hem ga werken.
Mijn moeder wil dat ik mijn hart volg."

"Weet je al welk pakket je neemt?" vroeg Julia toen de serveerster met hun ijscoupes kwam aangelopen. Drie prachtig gevormde glazen coupes gevuld met mokka ijs, met walnoten, noga en hazelnoten overgoten met warme chocolade saus en een flinke toef slagroom, werden voor hen op tafel gezet.

"Mijn vader zegt altijd, je moet twintig kilometer lopen om één gevulde chocolade reep te verbranden," liet Marcy hen weten.

"Ik vrees dat alleen vanavond een stuk rennen niet afdoende is."

"Ik ben morgen ook nog vrij," liet Julia weten en stak vervolgens haar lang gesteelde ijslepel in de mokka.

Prikkelingen langs haar nek. Ongemerkt blikte Shelley over haar schouder naar het tafeltje in de hoek van de salon. Twee mannen zaten aan het tafeltje. De één met blond springerig haar, de tweede viel net buiten haar blikveld.

Iemand waarschuwt me voor hen. Ze keek op en zag naast haar een subtiele trilling in de lucht.

"Shelley?"

Het meisje keek vragend naar haar donkere vriendin op.

"Welk pakket neem je?" herhaalde Julia haar vraag.

"Weet ik nog niet... Een combinatie denk ik... En jij?" *Gelukkig hadden ze niets in de gaten... O, die mannen zijn ook al weer vertrokken... Gelukkig.*

"Scheikunde en wiskunde sowieso... Daarnaast microbiologische techniek."

"Wauw, wat is dat?" wilde Marcy weten.

"Het technisch toepassen van micro-organisme op aangetast menselijk weefsel... Bijvoorbeeld eencellige organismen die kankercellen opeten en vervolgens sterven."

"Je bedoelt dat op die manier kanker genezen kan worden?" kon Shelley haar enthousiasme nauwelijks onderdrukken.

"Zo ver zijn we nog niet... Maar ik wil me er zeker in verdiepen."

“Dokter Julia Jones, genezeres van kanker,” sprak Marcy alsof ze een krantenartikel voorlas.

“Dat zou mooi zijn,” sprak Shelley wat dromerig.

“Inderdaad,” zei Julia en nam nog een hap ijs.

26 Juni

Een ijzige vlaag trok langs de naaktheid van zijn huid, speelde met de smerige flarden die zijn lichaam nog nauwelijks bedekten. Een tweede deed zijn gezicht in een grimas veranderen. Een huivering trok door zijn lijf, de steen op zijn schouder wankelde. Hij hield zijn adem in en klemde zijn kaken opeen terwijl de kleine hoeken als de nagels van een kat over zijn wonden krasten. Warm, kleverig bloed drong in het reeds vol gezogen gesteente. Het sijpelde vervolgens langs zijn rug omlaag en veroorzaakte een drassige vlek in de boord van zijn broek. Lopen op zich was een onophoudelijk gevecht met zijn eigen geest. Alert blijven. Elke stap weloverwogen. Zijn benen bewegen. Hij bewoog. Ik beweeg, ik leef, dacht hij. Of denk ik slechts dat ik nog leef? De vloer onder zijn voeten kleefde. Dit was zijn laatste dag... En hij betreurde het niet eens. Hij was nu niets... Zelfs de herinnering aan wie hij eens was geweest, hadden ze hem ontnomen. Bestond er een leven voor dit? Had hij ouders? Familie? Mensen die hem misten? Hij kon zich zelfs zijn eigen naam niet meer herinneren.

Wil hij dan werkelijk dood? Ze kon het zich niet voorstellen... Dat ze zijn gedachten nu weer in haar hoofd moest horen. Elke keer als ze haar eigen ogen sloot, leek ze die naar hem te openen. Nee, hij wilde niet dood! Maar ook niet langer gevangen zijn! Niet langer gemarteld worden! *Vecht dan!* riep ze in gedachten terug. Waarmee? Was het wanhopige antwoord. Hoe? Ze hadden hem gebroken. *Nee, dat is niet waar!* ontkende

ze fel. Ze voelde de passie die in hem sluimerde. Al wist hij zijn naam niet meer; hij was nog steeds een mens. Nog steeds een mens. Nog steeds een mens... Die woorden bleven in zijn gedachten hameren. Hij zuchtte, wilde zijn handen tegen zijn oren slaan. Schreeuwen dat hij niets meer was. Waarom liet ze hem niet gewoon opgeven? *Je kunt het toch op zijn minst proberen?* Nee, onmogelijk. Hij werd constant in de gaten gehouden. Ogen die voortdurend in zijn rug priemden. Ze zag hem, de Portugese wachter. Wachtend, hopen dat de man iets zou doen. Likkebaardend als een kat, die erop wachtte een prooi te doden. De Portugees leunde iets verder naar voren, drukte zijn vetrollen tegen het hekwerk. Een luide klik echode plotseling door de zaal; het bloedstollende geluid van een automatisch geweer dat van de beveiliging werd gehaald. Een schok doortrok zijn lichaam. Was het zover? Wat moest hij doen? Gewoon door blijven lopen? Of... Ze hadden dit spelletje vaker met hem gespeeld. Nu was het weer doodstil, buiten zijn eigen voetstappen en het zacht piepende geluid dat Meester maakte bij het ademhalen. Hij kon zich niet meer willoos laten afslachten. Niet nu. Niet meer sinds hij háár in zijn gedachten hoorde. O God, soms dacht hij dat hij gek was geworden. Dat moest haast wel. Een stem in zijn hoofd...die hem uit zijn verlamming haalde. En niemand die het wist. Niemand die ook maar het vermoeden had dat er iets in hem gaande was. Nu dan. De adrenaline raasde door zijn aderen, zijn hart bonkte. Ze voelde de mengeling van angst en opwindung. Een voet laten staan, wachten. Wat een poging leek om overeind te blijven... Zijn armen schoten naar voren, de steen in zijn handen. Pijn vanuit zijn wonden! Het suisde door zijn oren, deed hem kokhalzen. Een stem schreeuwde! Nee! Voor Meester kon reageren stortte de steen op hem neer. Geruisloos sloeg het monster tegen de grond. Uit zijn hoofd stroomde een beetje

bloed, terwijl hij als dood bleef liggen. De gevangene staarde naar het bloed, zich nauwelijks realiserend wat hij had gedaan. "Blijf daar staan!" tierde een stem door de zaal. Hij hief zijn hoofd naar het geluid op en begon subiet te rennen als een onbewuste reactie op het gestommel van de wachter die over het balkon dreunde. De wachter schoot! Zijn lichaam kromp ineen, terwijl hij verder rende. Rakelings schoten de kogels langs hem en vernielden de kostbare beelden. Stukken brons vielen op de grond voor zijn voeten. Zijn hart bonkte en vocht om de stijve spieren in zijn benen van zuurstof te voorzien. Het maakte hem bijna te beroerd om te kunnen rennen, maar.. hij teerde op de steeds krachtiger wordende drang naar vrijheid. Zijn ogen bleven op de deur onder het balkon genageld. Opeens gestamp boven hem op het balkon, stemmen. Twee andere wachters volgden de Portugees naar de trap naast de deur. Ze waren er nog niet. Hijzelf moest opschieten als hij hen niet recht in de armen wilde lopen! "Grijp hem!" Die stem had hij al een eeuwigheid niet meer gehoord; Luigi Marani, de oudste broer van Meester. Al was de herinnering vervaagd hoe hij ooit in contact met deze familie was gekomen; deze man vergat hij nooit meer. De ellendeling was natuurlijk op het schot afgekomen, bedacht de gevangene zich. Sneller! Luigi Marani zelf ziedde intussen van woede. Zijn broertje had dat stuk mens allang in een vergeethok op moeten sluiten! Over het balkon heen leunend, zag hij de gevangene nog net vóór zijn mannen aan door de deuropening schieten. Razendsnel draaide deze zich om en schoof in dezelfde beweging de grendel ervoor. Hij ademde diep. Trillend op zijn benen strompelde de man verder de lange gang door. Gestommel achter de deur van de zaal, vage geluiden boven hem. En weer Luigi Marani die mopperde en schold. Ze kwamen van boven. Natuurlijk. Ze wilden hem insluiten! Steeds meer stemmen, steeds meer voetstappen... Wat nu? Daar, die deur

door... Weer een hal... Enorm, oranje marmer betegeld, de kleur maakte hem misselijk. Rechts van hem, op zo'n dertig meter afstand de voordeur. Links een brede wenteltrap. Daar achter een gang die dood leek te lopen. Tegenover hem eveneens een gang. Daar! Die deur stond op een kier! Naar binnen! Helder daglicht verblindde hem. O, God, een raam! Hij rende. Het lichaam kwam omhoog, reageerde op een nog niet eens bedacht bevel en sprong! Net op tijd hief hij zijn armen om zijn gezicht tegen het glas te beschermen. Een oorverdovende knal, gerinkel. Zijn hele lichaam deed pijn en het volgende moment viel hij op de grond. Glasscherven op hem en om hem heen. Bloed uit zijn armen. Hij rolde verder. Eeuwig leek het. Telkens weer drong het gras zijn mond en neusgaten binnen. Hij lag stil. Languit op zijn buik, kapot. Er zat gras tussen zijn tanden, maar hij had niet eens de kracht om het uit te spuwen. Zijn hoofd, zwaar als lood, toen hij het optilde. De wereld om hem heen een Schemerzone.

9 augustus

Niets meer. Geen beelden. Geen gedachten. En dat sinds enkele weken niet meer. Het laatste contact was vaag geweest. Alsof de Andere Wereld moeite had om verbinding te leggen. Welke redenen ze dan ook hadden om die in de eerste plaats te maken. Nu ze niets meer vernam en haar eigen geest eindelijk een periode van rust leek te krijgen, wist ze niet of ze opgelucht moest zijn of niet. Eenmaal had ze het uit zichzelf geprobeerd, tevergeefs. Iets wat ze van tevoren had geweten. Zonder een band gemaakt door bloed of liefde was het maken van een verbinding zonder hulp onmogelijk.

"Au," een felle pijn doortrok haar schouder. "Wie?" Vluchtig keek ze om zich heen. Niemand. Vreemd.

"Wat is er Shelley?" Een vragende blik van Marcy Connors.

"Niets, denk ik. Ik voelde opeens een steek in mijn schouder."

"Mm. Typisch iets voor jou. Heb je nog steeds last?"

"Het zakt al af geloof ik. Laat maar zitten, 't zal wel een zenuwtje geweest zijn of zoiets," bedacht ze toen de vragende blik op haar gericht bleef. Ondertussen dacht ze aan haar familieleden. Had thuis zich iemand bezeerd? Moest ze naar huis bellen? Haar blik ging langs de lange rij die zich achter hen gevormd had. Het had hen een half uur gekost om vooraan te komen. Eerlijk gezegd wist ze niet hoe begrip vol ze zelf zou zijn, als Marcy zich nu opeens bedacht dat ze iemand moest bellen. Zelf zou ze ook de redenen willen weten. Nee, het moest wachten. Niemand, behalve haar moeder, wist wat haar af en toe overkwam, wat ze voelde. Niemand die het überhaupt begrijpen kon, mits zelf ondervonden. En ze wilde niet meedoen aan de welles en nietes strijd. Ze keek verder over de kermis. Het was druk voor deze tijd van de dag. Gebruikelijk kwamen de meeste mensen van haar

leeftijd pas om een uur of negen, tien 's avonds. Spontaan verscheen er een trage glimlach op haar gezicht. Met hun handen en monden roze en plakkerig van suikerspinnen, renden een aantal kleuters enthousiast gillend van attractie naar attractie. En ginder, omgeven door een muur van jongeren, de botsauto's. Wat toch wel de meeste aandacht trok... Een super de luxe achtbaan. Vijftig meter hoog, met een baanlengte van één hele kilometer, met loopings, kurkentrekkers en loodrechte afdalingen. Het was bijna te kolossaal om een attractie te zijn. Ondanks het toenemende bonken van haar hart - want ze was als de dood voor het ding waar ze nu van zichzelf in moest - drukte Shelley Feelding zich net als haar vriendin tegen de spijlen van het hek. Het andere meisje had nauwelijks nog het geduld om langer te wachten. Eindelijk! De hekken openden zich!

"Naar voren!" gilte ze. Shelley volgde haar naar de voorste hangstoelen; niet bepaald de plaats van haar keuze. Toch zou ze in geen geval terugkrabbelen. Zitten! Ja, ze hadden het gehaald! Vreugde en opluchting op Marcy's gelaat. Shelley trok kortstondig haar mondhoeken op. Automatisch bewogen de veiligheidsbeugels over en om hen heen; ze konden geen kant op. Een schok. "We rijden!" Marcy's ogen schitterden van opwinding. Eerst reden ze langzaam de bocht door, wonnen dan geleidelijk snelheid... Tot ze als een speer onder de rails door schoten! Een razendsnelle blik naar Marcy, terwijl ze zich uit alle macht aan de beugel vast klampte. Een gil vloog over Shelley's lippen toen ze abrupt naar beneden en daarop gelijk opwaarts raasden. "Julia had hier ook moeten zijn!" gilte Marcy boven de angstige kreten van de anderen uit.

"Weet ik... Maar ze wilde niet," riep Shelley terug.

De kurkentrekker! Haar voeten bengelden door de lucht. Hangend op de rechterkant een boog over en abrupt over links een cirkel in tot ze ineens rechtop verticaal omhoog gingen...

Hoger, hoger... Bijna bij de rand... Ze rolden terug! Het gegil van de anderen drong in haar oren. Weer kwamen ze bij de rand. Bijna kruipend, reden de voorste wagens tot het hoogste punt en bleven vervolgens enkele tellen staan... Vijftig meter diepte onder hen!

"Oh, mijn Goöooooood!" Het leek wel of ze vielen! Razendsnel schoten ze over de rails en opeens over de kop! Hun lichamen drukten tegen de beugels. Onder hen mensen, vooral kleur. Veel herkende ze niet, toen ze het even waagde haar ogen te openen. De wind suisde rond haar oren, speelde met haar haren... Ze kon bijna haar eigen gegil niet horen.

Diezelfde nacht zat de beweging nog steeds in haar lichaam. Op haar rug liggend met haar ogen gesloten...leek ze te vallen in een oneindige diepte....

... Ze was omgeven door mist! "Hallo?" *Ik kan helemaal niets zien... Waar ben ik?* Bloed op haar handen! realiseerde ze zich ineens met een schok. Haar hart vloog prompt naar haar keel. *O, God, bloed ik?* Als bezeten tastte het meisje haar lichaam af. *Ik voel mijn lichaam niet. Hoe kan dat? Ik voel mijn hart tegen m'n ribben bonken. Koud zweet op mijn rug.* Ze tilde haar hand op en pakte haar haren vast. *Blond? Blond! Ik ben weer dat blonde meisje. Waar is ze toch? Alles is zo mistig en schemerig. Is dat die ene Ronde Kamer waar ik op neer kijk?* Ze probeerde beter te kijken, maar het was alsof iemand een deur sloot... En Shelley gelijktijdig terug in haar lichaam keerde. Ze zuchtte, opende haar ogen en staarde een tijdje naar het plafond. *Ze is dood... Maar waar was ze? Waarom laten jullie me dit zien? Heb ik dan niet genoeg aan mijn eigen leven? Wat kon ik voor haar doen? Helemaal niets? Waarom kreeg ik geen naam of locatie... Verdorie! Morgen dan... Ik laat me niet langer kwellen... Als ik dan al niets voor haar kan doen... dan... Dan concentreer ik me alleen*

nog maar op mijn eigen leven. Vanaf morgen. Morgen vertrok ze naar de Universiteit van Chicago.

De U. C. Morgen begon definitief een nieuwe fase in haar leven. Het had wel iets om haar High School leven af te sluiten met een achtbaanrit samen met één van haar beste vriendinnen. *Ja. Ik concentreer me vanaf nu alleen nog maar op mijn studies... Voor de meesten is dat al uitdaging genoeg. Ik hoef al dat andere er niet bij... Ik sluit me af. Het spijt me... Ik ben nog maar achttien... Het leven is al genoeg als een achtbaan,* citeerde ze haar vader in gedachten die altijd vertelde dat het leven vaak net een rit in de achtbaan was... Vol ups en downs.

Didididi... didididi... didididi... Owm... Wat is dat toch voor een geluid? Mijn wekker! drong het opeens tot haar door en gelijk was ze klaarwakker.

"Shelley!" galmde haar moeders stem al vanaf de trap.

"Ja... Ik ben al op!" Razendsnel van bed, nachthemd uit.

Ondergoed uit. Alles in de wasmand. Warm waterkraan open. Kleren klaarleggen. Handdoek pakken. Douchen. Een zachte klop op haar slaapkamerdeur.

"Ben je al klaar?" stelde mrs Feelding de vraag, onderwijl ze al binnen stapte. "Moet me nog opmaken." Hinkend op een voet - ze was bezig een zwart panty kousje aan te trekken - kwam ze eveneens de slaapkamer binnen en liet zich op haar bed vallen. Nu met iets meer gemak trok ze het sokje aan. Inmiddels was haar moeder naar de badkamer gelopen en had het stelletje gepakt dat haar dochter had klaar gelegd.

"Heb je dit van de week nog gekocht?" Het meisje volgde de goedkeurende blik van haar moeder naar de donkerblauw bedrukte stretch blouse en de bijpassende blauwe broek.

"Hm mm... Is hier gisteren nog iets gebeurd?" vroeg Shelley.

"Nee... Hoezo?" Ze keek in de prachtige zee blauwgroene ogen van haar moeder die gelijk waren aan haar eigen. Haar moeder was een mooie, slanke vrouw met lange blonde haren die tot

over haar schouders reikten. Ondanks haar zesenvoertig jaren, leek ze geen dag ouder dan vijf- of zesendertig. Ze keek iets langer naar haar moeders gezicht, die zoveel op haar eigen leek. Ze had dezelfde kleine iets wippende neus. Dezelfde sensuele maar volle lippen. Al waren haar moeders jukbeenderen iets hoger.

"Ik heb al een tijdje geen contact met die man gehad," begon ze te vertellen. "Gisteren voelde ik opeens een pijnlijke scheut door mijn schouder. Alsof er een stomp voorwerp tegen aangeslagen werd. In eerste instantie dacht ik aan jullie... Maar nu heb ik heel sterk het gevoel dat het toch meer met die man te maken heeft." Catheryne legde een arm om haar jongste en pakte haar hand vast.

"Wie weet is de verbinding weer even gelegd... Ik kan je hierin niet helpen meisje... Jouw gave is zoveel sterker dan de mijne..."

"Maar je denkt dat er een connectie is? Waarom brachten Zij mij bij hem? Hij werd zo gekweld en gemarteld... Zijn lichamelijke pijn was bijna te groot voor mij om te kunnen verdragen... En nu... Nu ik geen contact meer heb... Ik ken hem niet en toch..."

Moet ik hem vinden? Zal ik hem ontmoeten? Wie is hij?

"Je bent nog jong, Shelley. Wacht af. De antwoorden zullen komen." Terwijl ze haar moeder aankeek, haar stem hoorde, wist het meisje dat dit antwoord niet vanuit moeder zelf kwam... En ze knikte.

"Goed... Ik zal geduldig zijn... Mam?"

Catheryne zag dat haar dochters uitdrukking ineens wat treurigs had gekregen. "Het blonde meisje..." begon ze.

"Ja?"

"Ik denk..." Nee, er was geen twijfel. "Ze is dood," besloot ze te vertellen. "Ik heb via haar ogen gekeken... Alleen ik begrijp nog altijd niet wat ik zag."

"Wat zag je dan?"

"Schemer."

De Universiteit van Chicago had een opleidingsperiode variërend van 3 tot 6 jaar, afhankelijk van welk vakkenpakket men koos. Zelf had Shelley voor een dubbele richting gekozen die haar zowel in de Informatie Technologie deed verdiepen als haar eigen kunstzinnigheid tot een betere expressie bracht. Daarnaast Engelse en Amerikaanse literatuur, Geschiedenis, Bedrijfskunde, Wiskunde en Psychologie. Ze wist dat ze behoorlijk veel van zichzelf vergde. Maar ze kon het doen. Ze beschikte over zowel een goed stel hersenen als doorzettingsvermogen. Als alles goed ging was ze hiermee over zes jaar, als ze vierentwintig was, klaar. De andere telgen uit het Feilding gezin studeerden eveneens aan de U. C. De twee jaar oudere tweeling, Jeff en Felicia, hoewel qua karakter totaal verschillend, volgden hetzelfde vakkenpakket met als hoofdvak Toneel. Clay, de oudste, nu vijfentwintig, was reeds twee jaar geleden Cum Laude afgestudeerd in de IT, Wiskunde en Bedrijfskunde. Hij werkte nu bij hun vader in de Feilding Money Enterprises, wat als het ware een bank van lening voor grote bedrijven was.

“Als je hulp nodig hebt... Jeff en Felicia hebben beloofd een oogje in het zeil te houden...”

“Bedankt, ma,” en ze trok even haar lippen in een rechte lijn.

“Hoe moet ik leren zelfstandig te worden met twee babysitters in mijn nek...”

“Zo erg zal het niet zijn... We zijn er... Kijk, daar staan ze al te wachten!”

Catheryne stapte enthousiast de wagen uit en sloot de twee om de beurten in haar armen. Hoewel ze in dezelfde stad studeerden, waren ze toch op kamers gaan wonen. En zoals dat dan gaat, was het alweer enige tijd geleden sinds ze hen gezien had. Liefkozend streelde ze haar hand door Jeff zijn steile blonde haren. “Hoe gaat het?”

“Goed,” antwoordde hij breed grijzend. “Mijn vrienden verheugen zich al op nieuw Feelding schoon... Aangezien Felicia ze al allemaal het hart heeft gebroken.”

“Hé!” riep de ander uit. “Straks gelooft mam je nog.” Met een stralende glimlach kuste de jonge vrouw haar moeder. Het meisje leek op het eerste oog veel op haar twee jaar oudere zus. Toch had Felicia meer trekken van hun vader, waren haar haren nog iets donkerder en had ze mooie bruine ogen.

“Maak je niet ongerust mam... We zullen wel voor haar zorgen...”

Studeren was alles en totaal niet wat ze zich ervan voorgesteld had. Lokalen of beter gezegd zalen met tussen de zestig en de honderd leerlingen per les. En de lessen zelf die vaak eerder aandeden als debatten, of vergaderingen. De meeste zalen leken op tribunes. Geheel beneden, als op een podium, hield de hoogleraar dan zijn of haar voorstelling. Wat ook zeker stimulerend was, was dat iedereen op zich gedreven genoeg leek om de beste resultaten te halen. Hier zou ze het woord ‘boekennerd’ niet zo snel naar haar hoofd geslingerd krijgen. Marcy, die met haar Psychologie volgde, hief kort haar hand in de lucht, om aan te geven waar ze zat. Op de lege plek naast haar nam Shelley plaats.

“Ik heb gehoord dat mrs Rogers nogal een kenau is...” fluisterde Marcy. Onopgemerkt observeerde het meisje de Afro-Amerikaanse vrouw. Ze droeg haar zwarte haren in een strakke knoet en keek strenger de zaal door dan ze zich voelde, merkte ze op. Ze wist zeker dat het uiterlijk van de vrouw met haar haren ongebonden veel beter tot haar recht zou komen. Maar goed, dat was niet aan haar om te bepalen.

“Goedemorgen, dames en heren,” begon mrs Rogers. “De meesten onder jullie zullen vast al van me gehoord hebben... En elk woord is waar.” Er klonk wat geroezemoes en gegniffel door

de zaal. "Ik ben een kenau. Maar ik kan nog veel erger zijn voor die studenten, die mijn lessen niet serieus nemen. Wil je verder in de psychologie, dan zul je het aantal opgegeven jaren vol moeten maken bij mij. En dan bereid zijn nog langer en harder te studeren, voordat je jezelf een psycholoog mag noemen. We zullen diep op bepaalde onderwerpen ingaan... En op de meest onverwachte momenten zal ik daar vragen over stellen. Als er nu al mensen zijn, die voelen dat dit meer is dan ze aan kunnen. Alsjeblieft, verlaat de klas nu en verspil niet mijn tijd en energie." Vanachter haar bureau keek ze kort omhoog en de zaal door. En alsof ze het verwacht had, verlieten inderdaad een paar mensen de ruimte. "Geef aan je mentor door dat Psychologie niet langer tot jullie vakkenpakket hoort," riep ze het drietal na. "Goed," richtte ze zich weer op de overgebleven zevenenveertig leerlingen. "We zijn hier omdat we het bewustzijn van de mens willen onderzoeken... Voordat we daarmee kunnen beginnen; moeten we eerst weten wat 'bewustzijn' betekent."

Vermogen tot besef, tot weten en erkennen van het bestaan van zichzelf en van de wereld. Haar ogen volgden de bewegingen van de vrouw, tot ze onverwachts op een bepaald punt op het podium bleven steken. Een trilling in de lucht. Duister. Haar ademhaling verdiepte zich. *Niet hier, niet nu. Ik had me afgesloten... Ik had me toch afgesloten!* Ze kon haar hoofd niet bewegen. Een donkere blik die op haar gericht leek. Het was alsof iemand zonder woorden zei:

'Jij bent het. Jou wil ik.' De wazige gedaante bewoog zich enkele tellen om de lerares heen, waarop het verdween. Met kleine stootjes tegelijk blies Shelley haar ingehouden adem uit. Een korte blik om haar heen vertelde dat niemand iets aan haar had gemerkt en in geen geval de Duistere entiteit naast Mrs Rogers had gezien. Wachten tot de les eindelijk afgelopen was, opdat ze haar moeder kon bellen, leek meer dan een eeuwigheid te duren. Zodra het moment kwam, verzoon ze vlug een excuus

richting Marcy, waarop ze zich in haar eigen kamer terugtrok. Goddank, wat dat betrof, dat haar ouders inderdaad schatrijk waren en ze dus geen kamer hoefde te delen. "Hi, met mij." "Wat is er gebeurd?" Zoals gewoonlijk hoefde ze haar moeder nooit voor te bereiden op een gebeurtenis in haar leven. De vrouw stond in spirituele verbinding met al haar kinderen en voelde hun meest krachtige emoties. Zo ook de angst van haar jongste nog geen half uur geleden.

"Hij was er weer."

"Die man?"

"Nee...die entiteit bij de poel. Ik heb hem voor die dag nooit eerder vernomen... En later ook niet meer... Tot vandaag dan... Weet jij wie hij is?"

"Nee... Het enige wat ik doorkrijg is het woord 'ongeboren'."

"Ongeboren? Een ongeboren ziel? Waarom is hij dan zo wazig? Zo vaag?"

"Ik weet het ook niet... Probeer jezelf voor hem af te schermen, lieverd... Ik zal eveneens proberen er achter te komen wie of wat hij is."

"Hoe was je eerste week?" Felicia plofte op haar zusjes bed neer. "Anders dan ik verwacht had," ze ging op haar bureaustoel zitten. "Maar wel leuk."

"Hoe vond je Rogers? En heb je al Literatuur gehad? Heb je al iemand...eh interessants gezien?" ratelde ze in een stuk door. Shelley glimlachte even.

"Ze lijkt te weten waarover ze praat. Morgen heb ik pas Literatuur... En nee... Ik heb nog niemand gezien die ik interessant vind."

"Ah, niet zo gauw opgeven. Je bent er nog maar net. Bovendien heb je nog niet alle klassen gevolgd... Heb je trouwens zin om mee te gaan? Er is vanavond een feestje. Enkel voor

genodigden. Het wordt gehouden in Lumbara... Kom...trek wat leuks aan... Dan kom ik je over een uurtje ophalen..."

Als je al zoiets over jezelf mocht of kon zeggen; ze zag er goed uit. Marcy was ook van de partij, zag ze. Gedrieën voegden de dames zich in het feestgedrang en lieten zich gelijk welkom heten met een glas schuimend bier.

"Lets party!!" riep iemand boven de luide muziek en het geroezemoes uit. "Felicia!" De jongen kwam inmiddels in zicht. Hij was een kleine één meter tachtig groot, had blonde stekels en sprekende blauwe ogen, die nu ondeugend glinsterden. "Is dit je zusje?" Met een verlekkerde blik nam hij haar op. "Zin om te dansen?" en hij nam nog een slok van zijn glas bier. "Billy!" en hij zwaaide naar een andere jongen die nu ook op het groepje af kwam. "Billy, dit is Shelley." De jongen, tenger gebouwd, met losse rode lokken, schudde haar beleefd de hand. "Leuk je te ontmoeten... Wil je dansen?" schreeuwde hij in haar oor, om zich überhaupt verstaanbaar te kunnen maken.

"Later misschien... We willen nu eerst even rondkijken." Ze draaide zich om naar Marcy en gaf haar een arm. "Tot later... Kom je mee, Felicia?"

Haar zus maakt een ontkennend geluid. "Ik zie daar wat vriendinnen van me... Veel plezier... Daag." Marcy zag ook wat nieuwe studiegenootjes en trok haar vriendin met zich mee. Onderwijl met een half oor luisterend naar het geroddel tussen de drie dames, keek ze wat beter om zich heen. Echt op uitnodiging leek het feest niet te zijn. Er liepen te veel mensen rond die hun studieperiode al lang achter zich hadden liggen. *Hm, misschien is het inderdaad 'members only'* bedacht ze zich opeens wanneer ze bemerkte dat de meeste aanwezigen niet onvermogen waren. Lumbara was een groot restaurant, waarin gedanst en gefeest kon worden. Ideaal voor dit soort feestjes. Ze nam een slok van haar biertje... *Dit spul gaat ook gewoon dwars*

door je heen. "Marcy, ik moet even naar het toilet. Vind ik je hier straks?"

"Ja... En anders zijn we bij de bar."

Vlak voordat ze de toiletruimte in stapte, wierp ze kort een blik om zich heen. Binnen was eveneens niemand. *Zeker net weg.* Met haar hand wuifde ze de wolk van parfum weg, die er nog hing. *Bhwa, wat een lucht zeg.*

Terwijl het meisje haar handen waste, keurde ze nog snel even haar spiegelbeeld. *Nog altijd goed.* Ze liep de toiletruimte uit en wilde verder de gang door, terug naar het feest... Haar lichaam reageerde niet. *Wat?* Weer die trilling in de lucht. Een spontane schaduw, slechts een fractie van een seconde aanwezig. De vloer... Het tapijt veranderde van kleur. Waar was de muur gebleven? Nee, ze was niet uit haar lichaam getreden, want ze voelde nog steeds het zware pompen van haar eigen hart. Wat gebeurde er nu weer met haar? *Waar is die enge entiteit gebleven? Of is dit...*

"Rotzak!" *Wat? Wie? Waar?* Ze kon hem zien! Beweging voor in de gang, twee gestalten werden zichtbaar. *Opgeblazen griezels met vierkante koppen...* Opeens volgden twee anderen. De één dik, zweterig, zijn blik naar de grond gericht. In zijn handen een zakdoekje, nat van het zweet dat hij trillend van zijn voorhoofd veegde. Zijn angst was bijna tastbaar, het kneep haar keel dicht. Dat was toch de eigenaar? Had ze niet iets over hem gelezen? Shelley pijnigde haar geheugen af maar werd afgeleid door de laatste persoon. Wie was hij? Best knap. Italiaans bloed. Dat strak achterover gekamde haar en z'n staartje gaven hem iets spannends. Haar aandacht ging weer naar de angstige dikke man, waarbij haar ineens een vreemd gevoel overmeesterde. Het vertelde haar te verdwijnen. Echter de verbinding tussen haar en haar lichaam was te zwak. Bovendien leek ze gevangen door het schouwspel dat zich voor haar afspeelde. *Hij slaat hem! Waarom?* Ze ving niet langer de

emoties van de mannen op. Vanaf dat moment was ze slechts toeschouwer. De eigenaar deinsde terug. Toch hoorde ze hem: "Vuile hond," murmelen. *Mijn God, daarom is hij zo bang, die andere drie willen hem mishandelen!*

"Wat zei je!" *Dwaas, had je stil gehouden!*

"Niks, mr Marani," - *Dus zo heet hij.* - stamelde hij. "Heus, ik bedoelde het niet zo... Alsjeblieft, mr Marani." Op zijn knieën kroop hij weer dichterbij.

Waarom wenkt die Marani naar zijn griezels? Oh hemel, die dikke wordt lijkbleek! Hij jammerde als een hond toen ze hem hardhandig overeind trokken. Haastig schoten zijn ogen langs de drie mannen. Iets langer, zijn blik zakte telkens weer naar de grond, keek hij Marani aan. Wiens gelaatsuitdrukking pure minachting liet zien. Het gaf zelfs het meisje een beklemmend gevoel. *Jemig.* In een abrupte beweging haalde hij met de rug van zijn hand naar de dikke man uit. Shelley's eigen lichaam schokte even. Bloed druppelde uit zijn lip en viel op zijn kin. *Hij durft het zeker niet eens weg te likken... Wat zegt die rotzak nou?* De dikke man schudde opeens angstvallig het hoofd.

"Nee! Nee! Alstublieft, mr Marani, ik zal het heus nooit meer doen... Dat geld ligt in mijn bureau. Ik zweer het. Alstublieft, mr Marani, ik zweer het!" smeekte hij inmiddels om zijn leven besepte de eigenaar zelf ineens.

"Houd je stil! Moet de hele wereld je soms horen!"

Zeg iets! Doe iets! ... Kijk hem niet zo aan! Zie je die verachting dan niet? Hoe kon ik in Godsnaam die vent voorheen knap vinden! Het is een monster.

"Ik weet dat je het nooit meer zult doen." *Wat zegt hij dat... Hij pakt een mes!* Alsof hij zijn moordwapen bewonderde, liet Marani zijn vingers over het blad glijden. Opeens, doordringend, keek hij de dikke man aan. "Ik maak van jou een voorbeeld." En hij stak! Een vreemde verbaasde uitdrukking lag op zijn gezicht

toen hij naar het bloed keek dat uit de wond langs zijn vingers sijpelde. *O nee! Wat heeft hij gedaan? O, mijn God!*

"Vetzak!" hoorde ze Marani hem uitschelden. En een laatste keer keek de stervende man hem aan, waarop hij levenloos voorover viel.

... Als in slow motion trad de man uit zijn lichaam, keek haar kortstondig aan voordat hij in een zachte waas verdween... Een gruwelijk besef drong tot haar door; ze was getuige van moord! Waar was ze? Wanneer? Ze herkende nog steeds het Lumbara restaurant. De gang was veranderd. Er lag nu andere vloerbedekking, en de scheidingswand miste. De moordenaar knielde naast de man neer waarbij hij erop lette dat het bloed zijn dure kleding niet raakte. Hij legde twee met pleisterspray behandelde vingers op zijn keel.

"Die is dood," zei hij nietszeggend. Net zo onverschillig veegde hij zijn mes aan de jas van de man af en stopte het terug in zijn jaszak. Alsof hij iets voelde, keek hij bij het opstaan ineens om zich heen. *Nee!* De schrik benam haar enkele tellen de adem. Onmogelijk. Hij kon haar onmogelijk zien... Echter de starende blik was er nog steeds. *Alsjeblieft, zorg dat ik verdwijn. Alsjeblieft.* Happend naar adem opende ze haar ogen. De gang. Ze zuchtte, nogmaals. Had hij haar gezien? Was dat mogelijk? Het zware gevoel in haar maag begon toe te nemen. Misschien dat slikken hielp. Niet. Ze was genoodzaakt haar handen stijf tegen haar lippen te drukken. Weer slikte ze, zwaar nu. Met een ruk draaide ze zich om en haastte zich naar Marcy... Die er niet was. Haar adem stokte. Waar was ze? Ze hadden toch hier afgesproken? Bij de bar, herinnerde ze zich opeens. *Oké... rustig blijven. En alles recapituleren. Ik heb één glas bier gehad. Ik heb óf een visioen gehad, óf ben uit mijn lichaam getreden. En ben hierdoor getuige van een moord. En hoewel het onmogelijk is... Lijkt de moordenaar me toch gezien te hebben. Wat heeft hij gezien? Wanneer?* Onbewust dat ze het deed, merkte ze pas dat ze naar

een man achter in de zaal zat te staren, toen hij opeens zijn glas naar haar ophief. Ze schrok en zag dat hij naar iemand anders glimlachte... *Marcy!* Hetzelfde moment staken wat donkere krullen voorbij het blond. *Felicia?! Kent ze hem? Wie is hij?* Een paar stappen in hun richting, voordat ze opnieuw leek te verstarren. Al het bloed leek in één keer uit haar gezicht weg te trekken. *Marani.* Ze voelde de kracht uit haar benen verdwijnen. *Dit kan niet waar zijn?* De man glimlachte vriendelijk naar haar. "Je kijkt me aan of je me kent," grapte hij. Nog steeds stond het meisje als verstijfd.

"Shelley?" Felicia gaf haar een klein zetje. "Neem een slok drinken," ze duwde haar zusje een glas rode wijn in handen, "want je ziet zo bleek als een lijk."

Met moeite wist ze een slok door haar samengeknepen keel te krijgen. "Jullie kennen hem?" Haar stem sloeg over, hoorde ze zelf. Ze zag zijn donkere ogen over haar gezicht glijden, alsof ze elk detail in zich op wilden nemen. Vluchtig bevochtigde ze haar plots kurkdroge lippen. Ze nam weer een slokje van haar wijn. Ondertussen zochten haar ogen naar haar broer. *Waar is Jeff?* Ze wist dat hij hier ook ergens moest zijn.

"Dit is Mario... We ontmoeten elkaar hier wel eens. Hij heeft hier ook gestudeerd... Toen Jeff en ik begonnen, studeerde hij net af," legde Felicia in het kort uit.

"Hallo," wist het meisje nog net uit te brengen.

"Hallo Shelley. Felicia, ik wist niet dat je jongere zusje zo beeldschoon was. Jullie lijken veel op elkaar. Vind je ook niet?" De oudere zus keek van de man in wie ze zich duidelijk interesseerde naar haar jongere zusje. Even voelde ze een golf van jaloezie door zich heen trekken. Het was weer het oude liedje. Iedereen vond haar mooi, tot ze haar jongere zus zagen. Toen keek ze naar haar zusje en glimlachte een beetje vals.

"Wist jij dat hier een paar weken geleden de eigenaar is vermoord?" sneed Felicia het onderwerp opeens aan. "Mario

vertelde ons er net over." Haar zus sprak met dubbele tong, hoorde Shelley. "Wil je ook weten wat ik gehoord heb?" vroeg de man het meisje. Een waarschuwing in zijn blik. Ze schudde van nee. "Misschien heeft ze er al wel een visioen over gehad," grapte Felicia plots en giechelde een tijdje door. *Wat! Wat zegt ze daar?* Vlagen van deels woede, angst en ongeloof schoten door haar heen. Wat een streek om juist op dit moment haar zeer persoonlijke ervaringen te verraden. En ze zag hem reageren. Iets in zijn gezicht. Alsof het iets bevestigde. *O, God.* Het was alsof iemand zijn hand om haar keel legde en steeds stijver dichtkneep. "Shelley is namelijk de helderziende van de familie," legde haar zus verder hoogdravend uit en bekeek vervolgens vol interesse haar glas wijn.

"Moet je iets aanraken om iets te kunnen zien?" Zijn hand kwam omhoog - het meisje schokte van schrik - en hij legde die heel rustig op haar wang. "Of overvalt het je...op de meest onverwachte momenten?" De warmte van zijn hand leek in haar huid te branden. De geur van zijn aftershave drong haar neus binnen. *Blijf rustig ademen, vermaande ze zichzelf.* Een zachte streling van zijn wijsvinger, waarbij zijn ogen langs haar lippen gleden. "Ik weet niet waar Felicia het over heeft," wist ze met moeite uit te brengen. Een klein stapje naar achteren, zodat zijn arm slap omlaag viel. "Ik ben niet helderziend... Ik geloof niet in dat soort dingen," voegde ze eraan toe.

"O..." Hij klonk niet al te overtuigd. "Waarom zou Felicia zoiets vertellen als er niets van waar is? Zeg eens, Felicia," - hij legde zijn arm om haar heen - "je zusje zegt dat ze helemaal niet transcendentaal is." De jonge vrouw proestte het uit. "Nu ontkent ze het... Maar ik weet het zeker... Ik heb haar dagboek gelezen." Ze nam nog een slok en giechelde verder. Zich totaal niet bewust van de blik van ontsteltenis op Shelley's gezicht. "Natuurlijk is dat al wel een paar jaar geleden... Maar zoiets ontgroeit je toch niet?" Ze trok een bedenkelijk gezicht en

schudde toen het hoofd, alsof ze zichzelf antwoord gaf op haar eigen vraag.

"Ik geloof dat jij en ik even onder vier ogen verder moeten babbelen. Denk je ook niet, Shelley?" zei hij en keek haar daarbij veelzeggend aan. Zijn blik deden haar ogen zijn hand volgen die heel teder, zo leek het, Felicia's hals streelde. Precies op het plekje waar ze haar zus haar hartslag kon zien. Haar eigen hart bonkte in haar maag. O, Hemel, waar was ze in beland?

"Het wordt al laat," klonk Marcy's reddende stem opeens. "We moesten maar es gaan. Kom, Shelley. Neem je dronken zus mee. Die weet absoluut niet meer wat ze allemaal uitkraamt." Al die tijd had Marcy niet gesproken en slechts gade geslagen hoe de anderen een kat en muis spel speelden. "Kom op." Marcy pakte Felicia's pols en trok haar bij Mario vandaan, onderwijl vluchtig om zich heen zoekend naar Jeff. Waar zat die broer van haar toch? "Oké, tot een volgende keer, mooie Shelley..." gaf de man toe en liet de drie bij hem vandaan lopen. Echter met zijn blik op hen gericht, belde hij zijn mannen.

"Ik wil dat jullie een meisje voor me grijpen... Stel geen vragen!" siste hij. "Doe het gewoon!"

Tot Shelley's en Marcy's grote ergernis was Felicia nog steeds onhandelbaar. De jonge vrouw rukte zich telkens weer van hen los. "Laat me dansen!" en ze draaide wulps met haar heupen. "Gaan jullie maar naar huis...saaie pieten." Ze nam nog een slok. "Kom, Tom," riep ze naar de jongen die hen eerder al begroet had. "Kom met me dansen." Gretig gaf de eveneens dronken studiegenoot gevolg aan haar wens.

"Toe nou, Felicia," riep het meisje uit. "We moeten gaan... Marcy, help me met -" Waar was Marcy gebleven? O nee. Ook dat nog. "Marcy?" Steeds onrustiger zocht ze om zich heen. Ze voelde dat ze begon te hijgen. Iemand greep haar arm! "Nee, laat me!"

Ze zou haar ogen gesloten kunnen houden en zichzelf wijsmaken dat de geur bekend was die ze rook. Dat er gisteravond geen feest was geweest, geen beelden van een moord. En daarna geen abrupte confrontatie met de moordenaar; zijn starende blik op haar gericht. En voorts haar eigen zus die haar op een zilveren plateau uitleverde. Het was verbijsterend hoe snel zoiets kon gaan. Enkel de herinnering dat iemand haar arm greep... En vervolgens niets meer. Tot dit moment dan. Was dit werkelijk iets wat haar overkwam? Nee, ze stelde zich niet de vraag; 'Waarom ik?', zo egoïstisch was ze niet. Het was eerder het gevoel van onwerkelijkheid waarop ze grip probeerde te krijgen. 'Dit' was immers niet iets wat in haar leven kon gebeuren. 'Dit' was iets waarover ze las in de krant of wat ze zag in het nieuws en waarbij haar hart vol medeleven uitging naar het slachtoffer en de familie. 'Dit' was niet echt in haar eigen beschermd leventje.

21 augustus

Groen was het eerste wat ze zag toen ze haar ogen opende. Gifgroen om precies te zijn. *Mijn hoofd. Wat is er gebeurd? Felicia? Die man... Marani. Waar ben ik? Ik...* Haar gedachten stopten. Een verdovende druk in haar oren, suizen. Ze haalde adem maar op de één of andere manier kreeg ze geen lucht binnen. Het meisje opende haar mond, begon te hijgen. Ze wilde geen gedachten in haar hoofd over waar ze was en wat er met haar was gebeurd. Echter de realiteit drong zich genadeloos aan haar op en een golf van misselijkheid overviel haar. Abrupt hield ze het hoofd naast het bed en gaf over in de prullenmand die er

stond. Koud zweet dat langs haar lichaam droop toen ze moest erkennen.... *Ik ben ontvoerd. O, God. Nee, nee, nee. Dit kan geen werkelijkheid zijn. Nee, dit is een nachtmerrie. Ik droom. Word wakker, Shelley. Alsjeblieft, word wakker! Nee, nee dit is niet echt. Dat kan niet. Waar is Het Licht? Waar zijn mijn Gidsen? Hoe kon dit gebeuren? Dit kan toch niet echt zijn?*

Haar lichaam schokkend bij elke hartslag keek ze nogmaals de kamer door, al wilde ze nog steeds voor zichzelf ontkennen wat ze zag. Steeds meer tranen vulden haar ogen, echter ze dwong ze terug. *Ik moet kalmeren, als ik in paniek raak, blijf ik nergens. Voorzichtig wat dieper ademen, het deed pijn. Ik moet nadenken... Ik kan niet denken.* Shelley duwde haar handen tegen haar oren, slikte een paar keer tegen de nog steeds aanwezige druk. *Waar ben ik? Waar heeft die Mario me verstopt? Is dit zijn slaapkamer? Ben ik in zijn huis? Er zijn geen ramen.* Ze was opgesloten in een kleine kamer van drie bij drie meter. De muren, de wollige vloerbedekking, het plafond, en alles wat erin stond, zelfs de twee deuren was in dezelfde groene kleur geverfd. Het was te bizar voor woorden. *Wat heb ik aan?* Verbouwereerd aanschouwde ze de kledij waarin iemand haar gehuld had. Het leek op een lange jurk uit de Middeleeuwen, donkergroen van kleur. Een strak lijfje, strak bij de bovenarmen en wijd bij de polsen, zag ze toen ze haar armen optilde. *Niet te geloven.* De kleur had ze, gezien de kamer, verwacht... Maar niet... Voetstappen. Er kwam iemand aan. Een abrupte verstijving, suizen in haar oren. Wat moest ze doen? Het was makkelijk om toe te geven aan de toenemende, misselijkmakende angst. Haar hart bonkte inmiddels zo zwaar, dat haar hele lichaam één hartslag leek. Of kon ze zichzelf tegen de wand te persen en hopen dat hij brak? *Alsjeblieft, laat me verdwijnen.* Of moest ze onder het bed kruipen en veronderstellen dat niemand haar daar kon vinden? Ze keek even naar het bed, maar wist geen ledemaat te bewegen. Een

geluid bij de deur, een slot dat draaide. De kruk die omlaag werd bewogen. Haar ademhaling hoog en oppervlakkig. Wie kwam haar halen? En wat kwam hij doen? Werd ze nu vermoord? *Wat moet ik doen? Moet ik vechten? Ik ben bang... Nee, niet verlammen... Niet...*

"Mijn broertje heeft de meest vreemde ideeën," was het eerste wat Mario Marani zei, toen hij zijn gevangene in haar middeleeuwse japon zag. "Misschien wel passend," ging hij verder terwijl hij op haar af stapte. "In de Middeleeuwen werden vrouwen of meisjes als jij beschouwd als heks en op de brandstapel verbrand." Hij zweeg even om naar de uitdrukking op haar gezicht te staren. "Of opgehangen of verdronken," voegde hij eraan toe. "Wat denk je nu, Shelley?" Zijn blik vernauwde zich iets tijdens zijn observatie. Ze keek hem aan, trilde. Het voelde alsof er een blokkade was geplaatst waardoor ze niet langer in staat leek te spreken. Of iets te bedenken wat ze moest zeggen tegen een moordenaar die haar ontvoerd had. En haar nu onder vrij bizarre omstandigheden gevangen hield. Dus zweeg ze en wachtte af. "Je zwijgt..." Een vernauwing van zijn blik. Waarop hij ineens met beide handen haar gezicht vastpakte. Met zijn gezicht vlak voor de hare staarde hij in haar met angst gevulde ogen. "Oh, Shelley..." Totaal onverwacht duwde hij ineens zijn voorhoofd tegen de hare. Het meisje verstarde, voelde zich omhuld door zijn lichaamswarmte. *Wat doet hij?* piepte het in haar hoofd. Zijn hete adem streefde haar huid. Ze durfde zelf nog nauwelijks adem te halen. "Als het puur en alleen aan mij lag." Hij streek met zijn ruwe wang langs de hare. "Je hebt het gezicht van een engel." Zijn mond vlak voor haar lippen, een subtiele aanraking volgde. De warmte van zijn lichaam brandde haar. Het meisje durfde niet te denken, niet te bewegen.